

[Yvonne Herløv Andersen]

en bredere politisk samling om det, hvis man, ligesom man gør på økonomi eller energi, havde ofret en dag eller en halv dag på det, hvor vi havde drøftet tingene igennem og fået inkorporeret så meget som muligt i det, for der ligger jo flere fornuftige ting i ændringsforslagene.

Derfor kan jeg heller ikke forstå, at hr. Taanquist så let kan afvise dem. Det tror jeg må begrundes i, at der har været et lille tidspres på det, altså at når man ikke umiddelbart kan få noget afklaret, er det nemmest at afvise det. Det samme må jeg desværre sige om VS' forslag; dér mangler jeg også tid og begrundelser.

Men SFs ændringsforslag kan jeg gå ind for; dog kan jeg ikke dele begrundelsen helt, men selve den tekst, der kommer til at stå i loven, hvis det bliver vedtaget, er jeg absolut enig i, fordi der ikke er noget, der hedder forældrenes tarv eller barnets tarv, det er den samlede families tarv, det gælder.

I øvrigt er det dér med barnets tarv eller forældrenes tarv en frygtelig forslidt frase. Hvem definerer, hvilken baggrund man har, hvilke normer og holdninger der afgør, hvad der er den enkeltes tarv i det spørgsmål?

Fremskridtspartiets forslag om at knytte dommeren tættere til beslutningen kan vi også medvirke til, idet vi mener, at man i socialudvalget egentlig kun burde have haft indstillingsret, hvorefter sagen var helt væk derfra og for domstolene. Måske er det for firkantet, som det er blevet sagt, men det er i hvert fald en af de rigtige veje at gå, at dommeren på et tidligere tidspunkt kommer ind i sagen og er med til at afgøre, på hvilket tidspunkt vi skal beramme mødet.

Så har CD selv stillet forslag, og det har vi gjort på baggrund af vore erfaringer. Det er rigtigt, som fru Agnete Laustsen siger, at man kan gå til justitsministeriet – det står i øvrigt i retsplejeloven – hvis man ønsker advokathjælp ud over det, som kommunen giver, men det har vi set fungere meget vilkårligt, bl.a. fordi kommunerne bliver vældig trætte af sagen på et tidspunkt, hvorefter hjælpen slipper op, og det er ikke muligt at få fri proces. Vi mener, det må være en ret for de forældre, i hvis familieliv man har foretaget et sådant indgreb, at deres børn er blevet fjernet, at deres advokathjælp fortsætter ganske enkelt hele vejen igennem. Når det står i bistanndslovens tekst, bliver det også

umiddelbart læseligt, og det bliver på samme vilkår hele landet over. O.k., det bliver en kommunal udgift, men det er jo ikke så enormt stor en udgift, hvis vi ser på det antal af sager, der har været for landsretten. Jeg tror ganske vist ikke på de tal, jeg har fået – jeg tror, de er noget større – og heller ikke på oplysningen om, hvor mange børn der bliver fjernet.

Jeg vil slutte af med at sige, at »frivillige fjernelser« er det værste, jeg ved, og dem kan vi ikke få tal på. Det er dér, hvor der siges til moderen eller faderen eller begge to: hvis ikke du gør det, er vi nødt til at foretage en rigtig fjernelse, og så går man med til det. Når man så på et senere tidspunkt vil have sit barn hjem, bliver det tvangstilbageholdt. De tal er altså ikke med i statistikken, men det er givet, at de er større end det tal for fjernelser, vi har fået forelagt.

CD kan altså medvirke til vore egne, SFs og fremskridtspartiets ændringsforslag.

Lone Dybkjær (RV):

I betænkningen er det anført, at det radikale venstre vil redegøre for sin stilling ved andenbehandlingen.

Vi var ved første behandling positive over for lovforslaget. Vi mente, det var nyttigt at tage sagen op efter et år. Vi mente også, det var nyttigt at styrke forældrene med en advokat, og vi mente, det var nyttigt at foretage en tidsmæssig stramning. Med andre ord accepterede vi lovforslaget, som det var, altså at der var tale om, at vi lavede nogle strammere juridisk-processuelle regler, og at vi lod være med at beskæftige os med de materielle, altså de indholdsmæssige, sider af sagen.

Udvalgsarbejdet har imidlertid medført en række reaktioner – flest fra administrativ side, men også fra anden side – som har gjort os lidt betænkelige ved, at man har delt lovforslaget på den facon, at vi kun har beskæftiget os med de processuelle sider og ikke med de materielle.

Mere eller mindre konkret kan de henvendelser, der har været, vel udtrykkes sådan, at man fra administrativ side føler, at fristerne er for stramme, at det ikke er godt at tage situationen op efter et år, for det fører bare til fornyede konflikter, at sagsbehandlerne bliver nervøse for at gribe ind under de stramme tidsfrister, og fremfor alt, at man